

Köpeğin Adı Badi 39

– Ömer Faruk · 21 Ekim 2017

Yangın yüzünden bütün gecem uykusuz geçti, burada fazla oyalanamazdım, ortalık ağarmadan yola çıktım. Güneş doğuncaya kadar asfalt yol kenarından yürüdüm. Yürürken hayvan olmanın zor olduğunu hele köpek olmanın daha da zor olduğunu düşünüyordum. Oysa üzerinde yaşadığımız dünya tek bir türün değil tüm canlıların ortak malıydı. Hepsinin bu dünya üzerinde hakkı vardı. İnsanlardan fazla bir isteğimiz yoktu, bizi hor görmesinler ve adil olsunlar yeterdi. Çoğunlukla böyle değil. Mesela bir insan bir köpeği öldürürse ceza yok, biz bir insanı öldürürsek hemen cezaya çarptırılıyor; hem de en ağırına. Yaşadığımız olumsuzlukları ben bir de Tanrıların Tanrısı Kangalyang'ın lanetine bağlıyorum. Atalarımız çok büyük hatalar yaparak onun lanetine uğradılar. Kuralları çiğnemeyip, uysalardı şimdi en mükemmel hayat standartına biz sahip olacaktık. Bir yanlış, bir hata onlardan sonraki tüm nesillerin acı çekmesine yol açtı.

Öyle bir an geldi ki bir adım bile atamayacağımı hissettim. Bir ağaç altına yattım. Gözlerim bir kapanıyor bir açılıyordu. Uyuyor muydum uyanık mıydım, belli değildi. Gördüklerim gerçek miydi hayal miydi? İşte gördüklerimden aklımda kalanlar:

-Ne berbat bir yolmuş burası, biteceği de yok.

Diye hem söyleniyorum hem de yürüyorum; yok yok yürümüyorum, yürümeye çalışıyorum. Rampa çıkan bir motorlu araç gibi sesler çıkarıyorum. Çukurlu tümsekli, taşlı topraklı, tozlu dar bir yoldayım. Her iki yandaki yabancı otlar, dikenler ve çalılar; ayaklarıma dolanıyor. Bacaklarıma batan diken ve bilhassa çalılar çok canımı acıtıyor. Ayaklarımdan süzülen kanları gördükçe moralim bozuluyor, öfkem artıyor ve daha çok -hem de yüksek sesle- söyleniyorum. Lanet okuduğum kesin; belki küfür bile etmişimdir. Yok yok, küfür etmedim, etmem.

Hava sıcak. Ağaçların yola düşen kısa gölgelerinden pek faydalanamadığım için kanter içinde kaldım. Yılan-çıyan çıkacak diye endişeleniyorum; vahşi yırtıcı hayvan çıkma ihtimalini ise aklıma bile getirmemeye çalışıyorum. Aklıma getirmemeye çalışsam ne olacak? İşte yabancı bir hayvan sesi geliyor kulağıma, hem de çok yakından. Kurt mu uluyor, yoksa bir ayı mı böğürüyor? Durup dinleyince, ses duyulmuyor. Öyleyse az önceki duyduğum neydi? Ayaklarımdan çıkardığı sesi mi benzettim yabancı hayvan sesine. Olur mu böyle benzetme? Benim ayaklarımdan çıkardığı sesin şiddeti ne kadarlık ki? Bir taşa çarpıyor ayağım hızlıca; canım çok acıyor. Daha önce de defalarca taşlara ayaklarım çarpmıştı; hiç böyle canım yanmamıştı.

Bir hışırtı sesi var; dikkat kesiliyorum. Yılan olmasın? Yok yılan değil. Ya ne? Hiçbir şey! Karşıdan bir güvercin geliyor; alçaktan uçuyor. Ağzında boyundan daha uzun bir cırpı taşıyor; yuva yapacağı yere götürmek için. Bir şarkı tutturuyorum, uzun sürmüyor; sesim çıktığı kadar bağırdığımı anlayıp susuyorum. Çünkü rahatsız oldum. Bu ses beni bile rahatsız ettiğine göre... İşte insan olmaya özenen bir köpeğin söyleyeceği şarkı ancak bu kadar olur!

Yol bitti, fren yapıp durdum. Hem de ne fren! Kazık fren denilenden, yani ani ve sert, çakılıp kalıyorsun olduğun yere. Durup bekliyorum, ne yapacağımı bilmediğimden uzunca bir süre geçiyor.

-Ne duruyorsun, yürüsüne! Diyen bir ses duydum. Sağıma soluma, arkama baktım konuşan kim diye. Hiç kimse yoktu. Bu da daha önceki duyduğum olmayan seslerin bir benzeriydi galiba.

-Şimdi artık, beğenmediğin o yol bile yok. Yürü bakalım, nasıl yürüyeceksin. Durma, yürü! Dedi aynı ses. Gene bakındım, gene kimse yok.

-Yol bittiği için durdum. Kimsin sen? Çık ortaya, saklanma. Neden beni takip ediyorsun? Maksadın ne, açıkça söyle!

-Ben saklanmıyorum ki...

-Öyleyse ben neden seni göremiyorum?

-İşte ayağının altındayım, işte arkadayım.

-Yani?

-Yani ben, saatlerdir yakındığın, bela okuduğun hatta küfrettiğin o yolum.

-Yakındığım, bela okuduğum doğru; küfür ettiğim değil. Küfür etseydim hatırlardım. Benden ne istiyorsun?

-Buraya kadar sen benim sırtımdaydın, ben seni taşıdım; bundan sonra tersi olacak.

-Ben seni nasıl taşıırım?

Dedim, cümlem biter bitmez yol sırtıma atladı. Belim büküldü, ayaklarım titredi. Kendi kendime bile yürüyemezken sırtımdaki bu yükü nasıl gidecektim! Üstelik yol da yok! Yok ifadesi yanlış oldu, var da yerde değil sırtımda. O, öfkeli bir sesle:

-Yürü artık, yeterince durdun, dinlendin. Dedi.

-Nereye kadar taşıyacağım seni?

-Bir yol buluncaya kadar. Şansın varsa çabuk bulursun.

(Devam edecek...)